

RIKS
TEATRET

Henrik Ibsen

VILDANDEN

K

2013 / 2014

S

Peer, du lyver, sier mor Åse. Men det er ikke bare i Peer Gynt at Henrik Ibsen lar sine rollefigurer lyve. Nevn et stykke hvor ingen lyver? Det lyves over en lav sko, de lyver så lysende og inderlig at de tror det selv: Nora Helmer lyver, Hedda Gabler lyver, Agnes og Brand lyver begge to, Rebecca West lyver, Hjalmar Ekdal lyver. Rekken er lang. Jeg tror knapt man finner en eneste Ibsen-skikkelse som ikke har sine skjulte hemmeligheter og bruker løgnen som trøst, livbøye og overlevelsesmekanisme.

Ellen Horn, Teatersjef

Nei, jeg lyver! Ibsens barn lyver ikke. Hedvig lyver ikke. Hun blir offer for de voksnes løgner. Hedvig, som er Vildandens omdreiningspunkt, ofrer livet på grunn av de voksnes løgner. I vår forestilling løftes dette perspektivet enda tydeligere frem gjennom Bibbi Moslets tekstlige bearbeidelse og Stein Wings regi. Winge lar skuespillere dykke ned på havsens bunn, for å trekke stoffet opp til vår egen tid.

Jeg har alltid næret en sterk forakt for den sannhetssøkende fantasten, Gregers Werle. Men hvem vet? Kanskje var han selv et skadeskutt barn en gang, som ble offer for de voksnes blinde selvopp-tatthet.

Ibsen var først og fremst en stor menneskekjenner. Han viser oss at et ekte menneske er et skrøpelig, hjelpeløst og utilstrekkelig vesen. «Tar De livløgnen fra et gjennomsnittsmenneske, tar De lykken fra ham med det samme,» sier han i Vildanden. Og han får oss til å studere oss selv i speilet.

Ifølge en studie fra Universitetet i Massachusetts lyver et gjennomsnittsmenneske tre ganger i løpet av ti minutter. Et gjennomsnittsmenneske (jo, det er doktor Rellings ord, men også en rimelig oversettelse av uttrykket average person fra den amerikanske undersøkelsen) varter altså opp med rundt regnet 300 løgner i døgnet.

Du skal ikke lyve. Det pugget jeg i kristendomstimene på barneskolen. Det lærte jeg av mamma og pappa. Trolig har det hatt liten innvirkning på løgnfrekvensen min. I går prøvde jeg å telle hvor mange ganger jeg løy. Før lunsj var det kommet opp i et tosifret antall.

Jeg tyr langt oftere til ordbøker enn til Bibelen, og i Bokmålsordboka er lyve forklart slik: «si noe som en vet ikke er sant». Det er en nokså nøktern beskrivelse, men det er liten tvil om at lyve og det tilhørende substantivet løgn er negativt ladede ord.

Men stemmer det? At løgner er så negative? At det ubetinget er noe gærnt med å lyve? Når jeg og andre gjennomsnittsmennesker lyver uten stans, fra vi står opp om morgenen til vi legger oss om kvelden, så må det enten innebære at vi bør skamme oss like ustanselig, eller at vi tar feil: At løgner ikke nødvendigvis er så ille.

For hva slags løgner er det vi serverer i løpet av en dag? Noen av dem er for å gjøre oss selv litt bedre enn vi er (Jeg trener minst tre ganger i uken), noen er pragmatiske (Var det i dag fristen var? Det hadde jeg helt glemt!), noen er for å gjøre fortellingene våre bedre (Og rett etterpå kom han inn, og vi ante jo ingenting), noen er fast inventar i språket (Jeg sa det minst tusen ganger!). Noen er for å unngå å såre andre (Ja, helt enig: Du kler kort hår mye bedre!), noen er for å få andre til å føle seg bedre (Så hyggelig at du ringte. Jeg satt akkurat og tenkte på deg!). For gjennomsnittsmennesker hører ikke de virkelige ille løgnene hverdagen til.

I Vildanden handler det mye om språkets magi, om at ord betyr noe annet enn den bokstavelige meningen. Hjalmar vil ikke ha krøller, han foretrekker lokker. Havsens bund har en språklig verdi som havbunnen ikke rommer. Og Gregers Werle, han mener noe annet enn det han sier, observerer Hedvig.

«JEG TYR
LANGT
OFTERE TIL
ORDBØKER
ENN TIL
BIBELEN...»

Språket har uendelige uttrykksmuligheter. Men av og til er språket lunefullt. Det går ikke an å konkludere med at løgn er ille eller ikke ille, for løgn er ikke løgn. Her har språket betydelige mangler. Det burde ha vært en hærskare av forskjellige ord for å betegne løgner for å glatte

ut situasjonen, for å bøte på en pinlig stemning, for å glede andre. Riktignok har vi et uttrykk som hvit løgn, og vi har store og alvorlige livsløgner. Men det holder bare ikke! Ordene for de uskyldige og nødvendige løgnene burde ikke ha noen leksikalsk likhet med grove løgner som produseres for å såre og skade. For oss gjennomsnittsmennesker er det store flertallet av de omtrent 300 løgnene vi serverer hver dag, gode, positive og nødvendige. Og disse omtrent 300 daglige utsagnene burde rett og slett ha hett noe helt annet enn løgn.

Jo, av og til er det selvsagt best å snakke sant, og de fleste av oss er i stand til å skille ut de onde løgnene, selv om språket bare byr på én altfor stor sekkebetegnelse. Men likevel: Språket mangler noen ord her. For løgn er ikke løgn.

Å la den 14-årige Hedvig tenke kloke tanker om familien når hun skriver dagbok på pc-en sin. Å la Molvik livnære seg som prest og danser. Går slikt an? Er ikke klassikerne gode nok slik de er?

Hva er en klassiker? En klassiker må inneholde universelle verdier som er gyldige for mennesker enten de går i 1600- eller 1800-tallsklær, eller for dagens mennesker, for den saks skyld. En klassiker må gjenspeile allmenne, grunnleggende psykiske funksjoner som ikke er tidsbestemt, sier Bibbi Moslet, dramaturgen som for et år siden begynte på prosessen med å bearbeide kveldens klassiker. Oppfordringen kom fra Stein Winge. Han setter nå opp «Vildanden» for tredje gang. Først i Los Angeles, siden på Nationaltheatret.

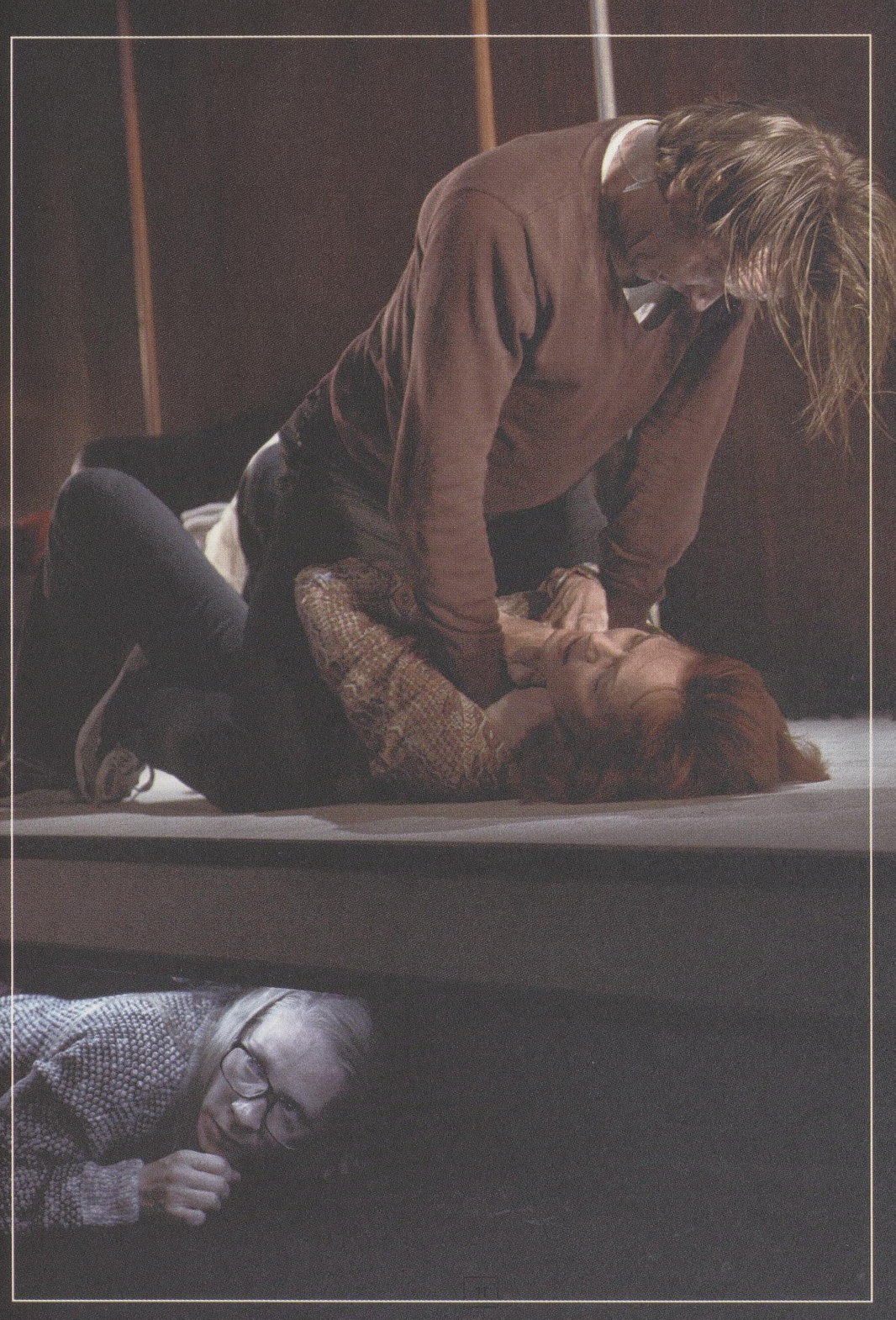
Men det er nå over tyve år siden, sier han. - I dag vil jeg nå frem til dagens unge og til familiene deres. Noen sier at klassikerne må spilles slik de ble tenkt og skrevet, men hva vet vi egentlig om det? Når vi nå velger å spille klassikere, må vi se dem i lys av vår egen tid – på samme måte som de en gang ble skrevet i lyset av sin tid.

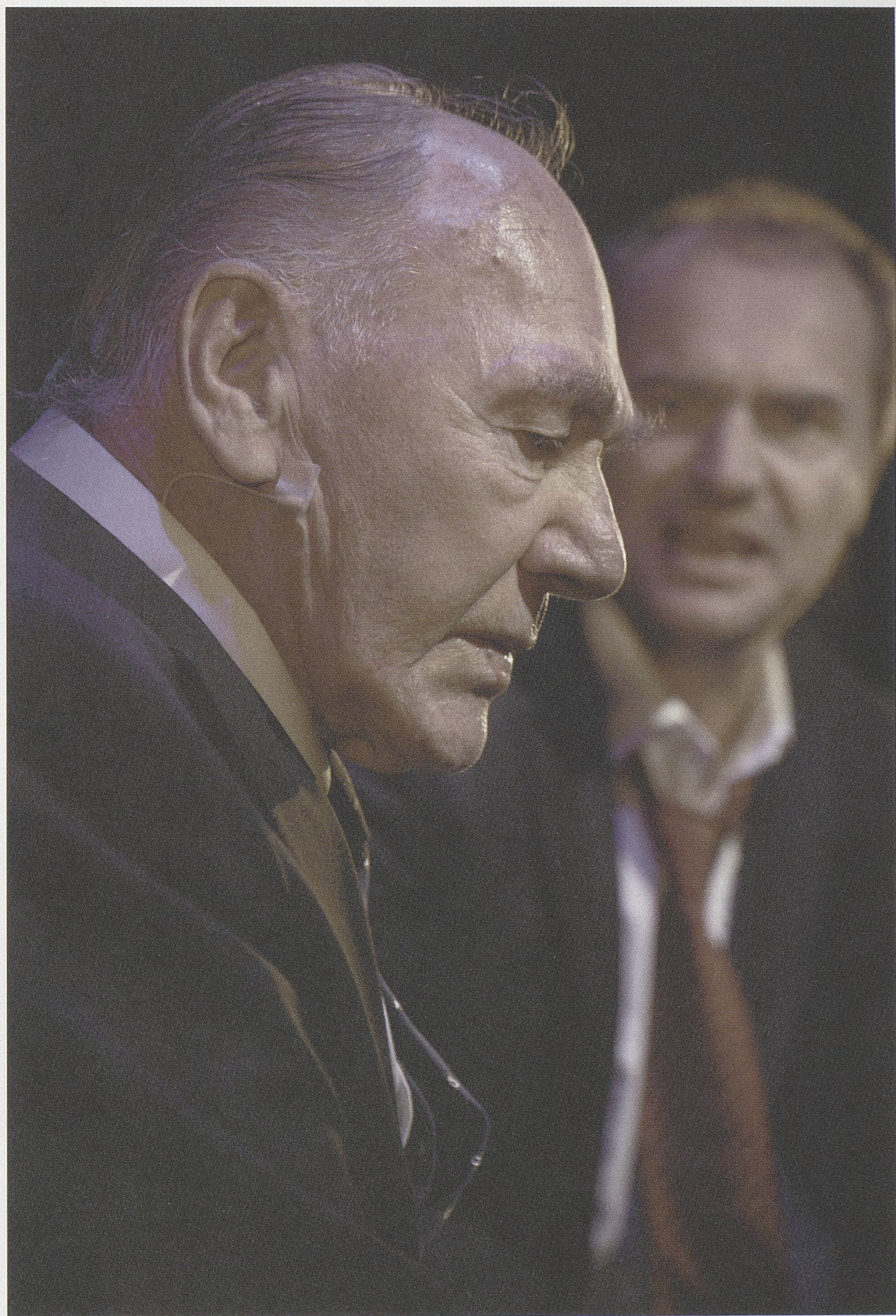
Hvor i Ibsens 129 år gamle mesterverk setter dere i dag lysstrålen? På Hedvig, sier dramaturg Moslet. - Ibsen har

skrevet vidunderlige kvinneskikkelser, men hadde nok ikke samme sikre hånd med barneskikkelsene, kanskje fordi hans samtid hadde et annet syn på barn enn vi har. Vanligvis er det sannhetsfantasten Gregers og mannebarnet Hjalmar Ekdal som står i fokus. Hedvig, som er offeret, har man holdt mer i bakgrunnen. Og slik var kanskje barnets rolle i 1884. Dagens 14-åring er på en helt annen måte en aktiv deltager i familien.

I dag er det også en annen åpenhet omkring dysfunksjonelle familier, og det må man kunne si at familien Ekdal er. De eneste som lever i åpenhet og sannhet, er paradoksalt nok Fru Sørby og grosserer Werle. Gina og Hjalmar lever bak et slør av løgner og usagte sannheter. Dette er like aktuelt i dag, påpeker regissør Stein Winge. «Vildanden» er et rystende eksempel på hva slags katastrofer løgn og unnfallenhet kan lede til, sier Bibbi Moslet.

Stykket forteller også hvordan en sannhet avslørt på feil tidspunkt og av

feil person kan være katastrofal, skyter Stein Winge inn.

En annen person som er ny i denne bearbeidelsen, er gamle Ekdal? Hos Ibsen er han, når sant skal sies, en ganske grå figur som er der mest for å gi bakgrunn for familien Ekdals sosiale fall. Men han vet at han har lidd urett, og han bærer på et sinne og ønske om rettferdighet. Det har vi villet løfte frem. Han er dessuten en gammel mann som kan bære med seg skygger av demens - eller kanskje han bruker sløvheten som røkteppe for å verne om privatlivet sitt, antyder Bibbi Moslet.

KLASSIKER

Et kunstverk av en viss alder som er banebrytende og verd å huske. Det latinske ordet *classis*, avledet av *gladtiis*, «å være under våpen». Hæren besto av seks klasser. I oldtiden betegnet *classis* etterhvert det å være av den øverste klasse av eiendomsbesittere. Siden gled betydningen over fra å betegne materiell innflytelse og anseelse til å omfatte åndelig og kunstnerisk omdømme.

Hvordan starter du arbeidet med en slik bearbeidelse? Med å lese. Min lesning har avgjort hvordan resultatet skulle bli. Først fokuserte jeg på at innholdet er så allment at løsningen ikke behøvde å være ultramoderne, men likevel høre hjemme i vår samtid. Siden var det å ta bort alt som ikke behøvdes for å komme inn til kjernen. Men den kunne jeg ikke røre, for uten kjerne er det ingenting igjen, forteller dramaturgen.

Vårt mål er å fortelle historien om en familie som publikum kan identifisere seg med, sier Stein Winge.

Hvilke valg må du ta, du som er regissør? Mange valg er tatt i løpet av de mange samtalene jeg hadde med Bibbi mens hun skrev. Siden er ensemble et viktig valg. Når en regissør har sine tanker om hvordan stykket kan løses, er det viktig å finne skuespillere som kan realisere ideene. Det har jeg fått. Dette er en gruppe faglig dyktige, lekelystne og lite selvhøytidelige skuespillere, sier Winge.

Så dere vil åpne en 129 år gammel familiehistorie for dagens publikum. Men Stein Winge, du debuterte som skuespiller i 1964 og har regissert mer enn 200 opera- og teaterforestillinger og nærmer deg klassikerstatus selv.

Har publikum forandret seg i løpet av disse årene? For første gang i løpet av samtalen leter Winge etter svar.

-Mja...jo..sier han. Men så er han straks sikker: Det har de. Publikum i dag er mer «sultne» på stoff. De fyller for eksempel salen for å høre en monolog av Platon. De er mer tolerante, og de oppfatter skiftninger raskere. Kanskje har et stort og stadig utvidet tilbud i billedmedia, film og fjernsyn, bidratt til både økt toleranse og kjapp oppfatning av sceneskift.

Så publikum vil akseptere at dere tukler med mester Ibsens ord? Man vinner noen og taper noen. Slik er det. Og det er publikums privilegium å velge, sier Bibbi Moslet.

VILDANDEN

Utkom i bokform 11.nov 1884 og satte både kritikere og publikum i total villrede. «Man kan undres på hvor Ibsen vil hen, og ikke finne ut av det» skrev Aftenposten. «Væmmelig!» slo Bjørnstjerne Bjørnson fast. Blanding av symbolisme og realisme var nytt og skapte forvirring. I januar 1885 var det urpremiere på Den Nasjonale Scene i Bergen, tett etterfulgt av Kristiania, Stockholm og Helsingfors. En suksess, slo kritikere fast, og stykket er i dag blant Ibsens mest spilte.

DEN VANSKELIGE

Av barneombud Anne Lindboe

Voksne unnlater ofte å snakke med barn om vanskelige og kritiske hendelser nettopp fordi de ønsker å beskytte dem. Forskning viser imidlertid at barn oppfatter og forstår at ting ikke er slik de bør være. Barn som for eksempel lever med høyt konfliktnivå eller vold i familien, får med seg mer enn de voksne tror. Man klarer sjelden å skjerme barna fra det som er vanskelig, konfliktfylt og sårt.

Barn er kompetente, men mangler ofte erfaringer, kunnskap og mestringsstrategier for å kunne forstå og håndtere kritiske opplevelser. Foreldre og andre voksne rundt dem bør derfor formidle egen kunnskap og livserfaring snarere enn å møte barns spørsmål med avvisning og bortforklaringer. På denne måten viser vi respekt for barns følelser og utvikling.

Som Hedvig har også dagens barn behov for en forståelsesramme slik at de kan begripe hva som skjer og dermed få en viss kontroll over ubehaget. I boken Kan vi snakke med barn om alt? reflekterer Magne Raundalen og Jon-Håkon Schultz nettopp over betydningen av å motivere barn til å si ifra om bekymringene sine. De understreker viktigheten av å åpne opp for å forstå, for deretter å lukke for å få ro. Gode voksenforklaringer og åpen kommunikasjon om tanker, følelser og kroppssreaksjoner kan bidra til å dempe barns uro.

Hensikten med å snakke med barn er altså det motsatte av å gjøre dem engstelige.

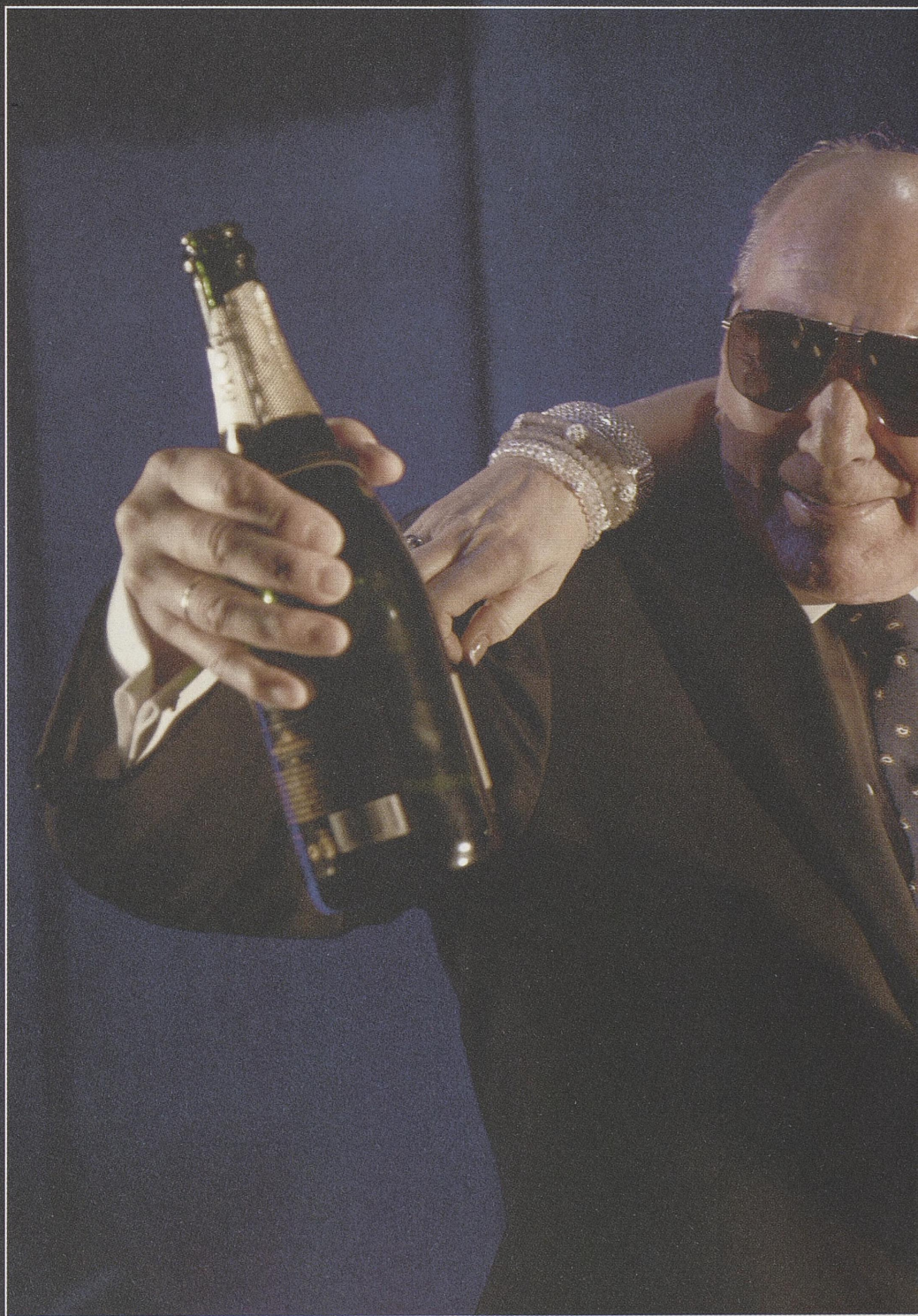
Mange voksne synes likevel at det er utfordrende å snakke med barn om vanskelige temaer. Virkeligheten er den at de fleste barn er følsomme for reaksjoner hos nære voksenpersoner og ofte avstår fra å prate om vanskelige hendelser nettopp for å skåne de voksne. I slike situasjoner går barna glipp av emosjonell støtte, noe som igjen kan bidra til å redusere mestrings-evnen deres.

Det å få livet til å henge sammen igjen etter en krise eller en vanskelig situasjon er viktig om man skal ha en tilfredsstillende psykisk helse. Voksne som er i en nær relasjon til barn, bør derfor prate med dem om vonde følelser og tanker som oppstår i kjølvannet av vanskelige og dramatiske hendelser.

FNs barnekonvensjon gir alle barn rett til å delta og ha innflytelse i alt som angår dem. Samtidig gir den staten ansvar for å sikre at barn vokser opp under trygge og gode omsorgsforhold. Her har alle et ansvar. Er vi vitne til at barn lever under forhold vi anser som problematiske og uverdige, må vi ta ansvar og melde fra om det. Alle skal være med på å finne løsninger som er til barnas beste.

«HENSikten MED
Å SNAKKE MED
BARN ER ALTSÅ
DET MOTSATTE
AV Å GJØRE DEM
ENGSTELIGE.»

Anne Lindboe

VILDANDEN

Av Henrik Ibsen, bearbejdet og omskrevet av Bibbi Moslet

SKUSPILLERE

Gamle Ekdal
Sverre Bentzen
Hjalmar Ekdal
Jan Gunnar Røise
Gina Ekdal
Mari Maurstad
Hedvig Ekdal
Hilde Stensland
Grosserer Werle
Joachim Calmeyer
Gregers Werle
Per Egil Aske
Fru Sørby
Mia Gundersen
Relling
Even Rasmussen
Molvik
Tov Sletta

BAK SCENEN

Regissør
Stein Winge
Scenograf og
kostymedesign
Tine Schwab
Lysmester
Tobias Leira
Lydmester
Erik Hedin
Dramaturg
Bibbi Moslet
Regiassistent
Jan Sælid
Koreograf
Lars Jacob Holm
Produsent
Emnet Kebreab
Inspisient og
turnéleder
Ole Lillo-Stenberg
Sufflør og produk-
sjonsassistent
Ilene Myrann Sørbøe

BEMANNING PÅ TURNÉ

Oppsetningsleder/
scenemester
Morten Lie
Maskeansvarlig
Helge Bjørnå
Kostymeansvarlig
Marianne Kjølstad
Lystekniker
Magnus Boyd
Lydtekniker
Edle Hanto
Rekvisitør
Linda Bucheli

MUSIKK

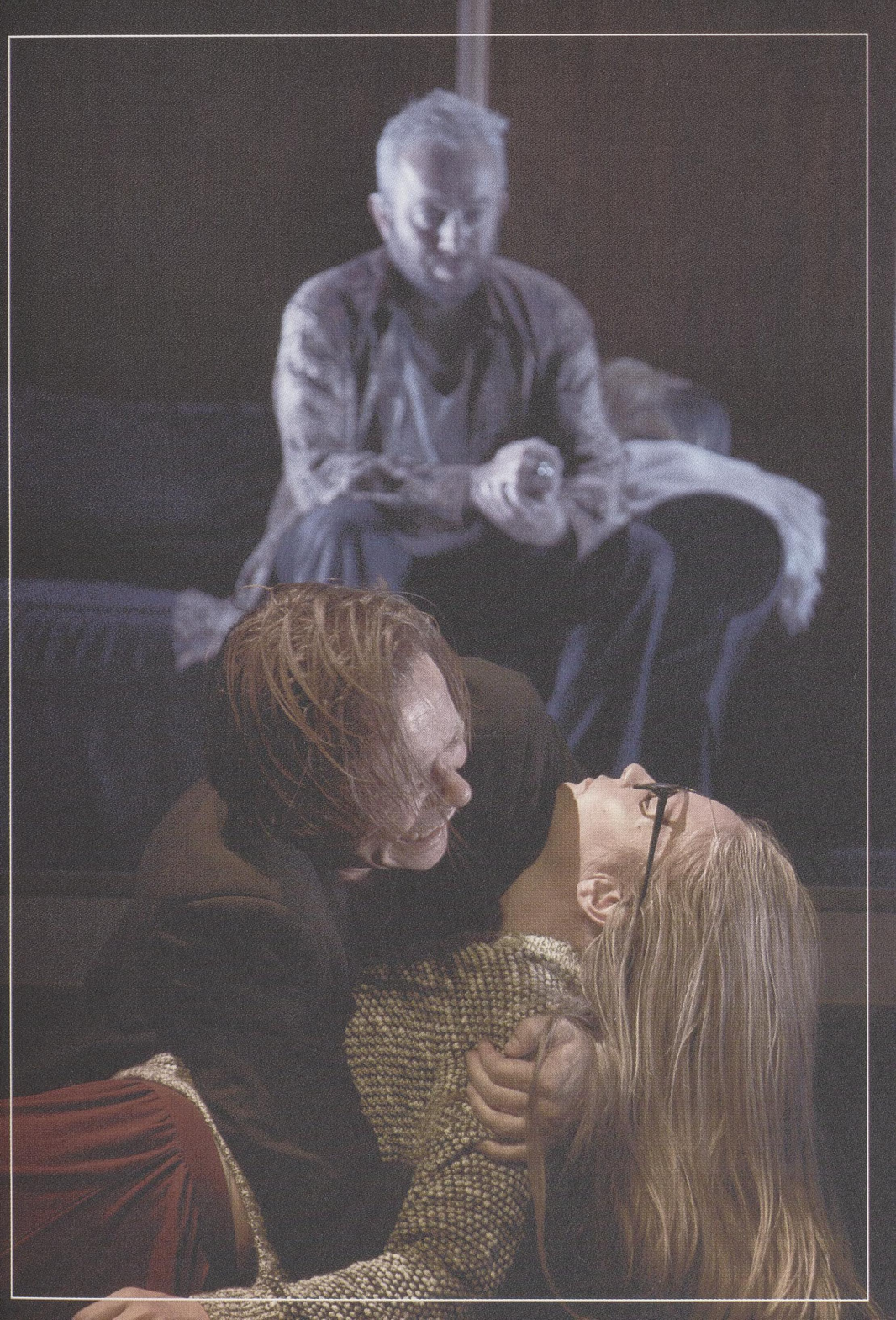
Impromptus av
Franz Schubert
Pianist
David Fray

Spilletid: 2 timer 10 min (ingen pause)

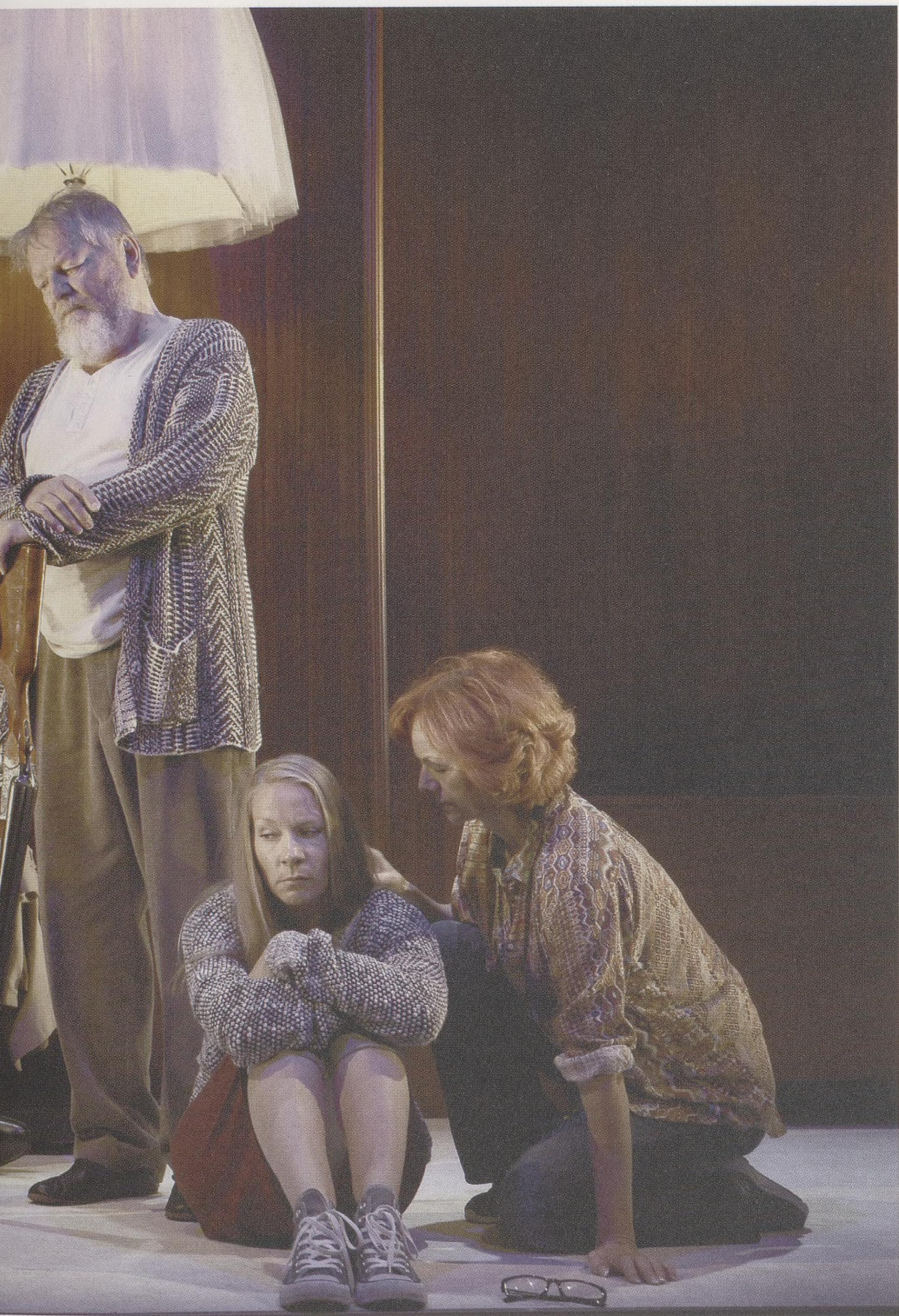
Premiere i Nydalen, Oslo
28. august 2013

Turnépremiere i Stokmarknes
3. september 2013

Ansvarlig utgiver: Ellen Horn • I redaksjonen Stein Winge, Bibbi Moslet, Jan Sælid, Ellen Horn, Emnet Kebreab, Lise Juvet og Mette Hægeland Blom (red.) Foto: L-P Lorentzen • Trykk: 07 • Opplag: 4000

GAMLE
EKDAL

Sverre Bentzen har utmerket seg i en rekke roller ved norske teatre, særlig ved Det NorskeTeatret der han har vært lengst ansatt. Han har spilt Hjalmar Ekdal i Vildanden, Oberon i Ein midtsommarnattsdraum, Den arbeidslause i Personkrins 3:1, Big Daddy i Katt på heitt blekktak, Peachum i Tolvskillingsoperaen, Peer i Robert Wilsons Peer Gynt, Generalen i Sorga kler Elektra m.fl. Sverre er også kjent fra film,TV og utendørsoppsetninger og er hedret med Aksel Waldemars Minnepris og Hulda Garborgs stipend.

HJALMAR
EKDAL

Jan Gunnar Røise har spilt over 30 roller ved Nationalteatret etter at han gikk ut fra Statens Teaterhøgskole i 2000. Fra 2010-12 ledet han også Torshovteatret sammen med Thorbjørn Harr og Mariann Hole. Trioen ble hedret med Heddaprisen for prosjektet Komilab. Av roller kan vi nevne Jim i Glassmenasjeriet, Hjalmar Ekdal i Vildanden, Ragnar Brovik i Byggmester Solness, Benjamin i Påske, Kavring i Brødrene Løvehjerte og Garcin i For lukkede dører. Jan Gunnar er også kjent fra filmer som Hawaii, Oslo, 37 ½, Gymnaslærer Pedersen, En helt vanlig dag på jobben, Knerten og The Thing. Han har vært en del av gjengen i TV2s Torsdag kveld fra Nydalen.

GINA
EKDAL

Mari Maurstad har vært engasjert ved mange av landets scener, men lengst ved Nationalteatret, hvor hun blant annet har spilt Polly i Tolvskillingsoperaen, Valencienne i Den glade enke, Marceline i Figaros bryllup, Smeraldina i En tjener for to herrer og Alma Ekdahl i Fanny og Alexander. Maurstad har hatt sentrale roller i Peer Gynt ved Gålåvannet og flere enkvinneforestillinger. I 2003 fikk hun strålende kritikker for Eliza i My Fair Lady i Dag Frølands regi på Chateau Neuf. Mari har medvirket i flere filmerog TV-serier, utgitt bøker og cd-er. Hun er hedret med LeifJusters revypris og Heddaprisen for beste kvinnelige birolle for Miss Lamont i Singin' in the rain på Oslo Nye Teater.

HEDVIG

EKDAL

Hilde Stensland er utdannet ved linjen Teaterproduksjon og skuespillerfag ved Høyskolen i Nord-Trøndelag (2009) og ble oppdaget av Stein Winge da han så henne i forestillingen Lille Karin Boye ved Nordland Teater. Hun har også utmerket seg i oppsetninger som Svarta Bjørn, Affæren, Jungelboken og Hurra for 17.mai! ved det samme teatret.

GROSSERER

WERLE

Joachim Calmeyer debuterte på Rogaland Teater i 1953 og er blitt en nestor i norsk teater. Han har jobbet ved de fleste norske scener og har medvirket i et stort antall norske filmer. For dette er han hedret med Amandakomiteens Ærespris, St. Olavs Orden Ridder av 1. klasse og Per Aabels ærespris. Han har tolket over 26 Ibsen-roller og andre store tittelroller som Raskolnikov og Semmelweis. Rollen som Grosserer Werle er hans sjette Vildanden-rolle.

GREGERS

WERLE

Per Egil Aske debuterte på Teatret Vårt, og har siden vært tilknyttet både Trøndelag Teater og Nationalteatret fra 1986, med store oppgaver i oppsetninger som Hedda Gabler, Brødrene Løvehjerte, Kirsebærhaven, Byggmester Solness, Lang dags ferd mot natt, Fruen fra havet og Jeppe på Bjerget. Per Egil har medvirket i en rekke filmer og TV-serier. I 2010 reiste han tilbake til Molde for å framføre monologen Driving Miles, skrevet av Henning Mankell som Teatret Vårts «jubileumpresang» til Moldejazz. Av priser og legater har Per Egil blant annet mottatt Trøndelag Teaters pris og Gøsta Ekmans ærespris.

FRU

SØRBY

Mia Gundersen er en allsidig skuespiller og sanger. Hun debuterte ved Rogaland Teater og var ansatt ved det samme teatret fra 1990 til 2000 der hun fikk utvikle seg med Ibsen, Shakespeare, musikaler, drama, revyer og komedier. Mia har også hatt sin egen sitcom, Mia, på NRK og har medvirket i TV-seriene Offshore og Uhu! Hun har hatt hovedroller

i Cabaret og My Fair Lady og medvirket i Sugar, Manndomsprøven og Svindlere med stil. For tolkningen av Evita ble hun nominert til Heddaprisen. I 2009 spilte hun den kvinnelige hovedrollen i jubileumsforestillingen til Sandnes by, skrevet av Vigdis Hjorth med musikk av Morten Abel. I 2011 var hun Fanny Wilton i Anders T. Andersens oppsetning av John Gabriel Borkman på Teater Ibsen. Mia har vært juryformann og dommer i fem sesonger av Norske Talenter på TV2.

Tov Sletta er utdannet skuespiller fra Høyskolen i Nord-Trøndelag (2008) og jobber i dag som frilansskuespiller med oppdrag for film og teater. Han har erfaring fra blant annet Nord-Trøndelag teater og Det Norske Teatret, i tillegg til en rekke kortfilmer. I 2010 spilte han David Toska i den norske spillefilmen Nokas, og i 2012 hadde han rollen som Geir i filmen Mer eller mindre mann. Tov har også medvirket to år i Marispelet ved Rjukanfossen.

Even Rasmussen gikk ut fra Statens Teaterhøgskole i 1985 og har arbeidet ved Den Nationale Scene, på Rogaland Teater og Riksteatret, ved Teatret Vårt, Nationaltheatret og Oslo Nye Teater. Even har også hatt en rekke roller på TV og i film, blant annet i 1814, Aldri mer 13, Det u dødelige parti, Over til rødt, Hotel Cæsar, Olsenbanden, Hege og Kjersti Fortreffelige timer og Kjell Universell. Våren 2014 er han aktuell i den nye krimserien Mammon på NRK.

REGISSØR

Stein Winge er utdannet skuespiller, men har i løpet av de siste 45 årene regissert mer enn 200 teater- og operaoppsetninger over hele verden. Han har arbeidet ved samtlige norske teatre, har vært teatersjef ved Nationaltheatret, kunstnerisk leder ved Torshovteatret og har gjort flere TV-produksjoner. Siden 1999 har han vært sjefregissør ved Den Norske Opera & Ballett. I 2012 ble Stein Winge nominert til den internasjonale Emmy-prisen for beste mannlige skuespiller for rollen som faren i NRK-serien Koselig med peis. Winge har vunnet flere norske og internasjonale priser og er utnevnt til ridder av 1. klasse av St. Olavs orden.

SCENOGRAF OG KOSTYMEDESIGNER

Tine Schwab har designet scenografi og kostymer for teater, opera og ballett både i Norge og i utlandet. En av de siste oppsetningene var maratonforestillingen Bibelen på Det Norske Teatret. Av andre oppgaver kan nevnes Det blodiga parlamentet på Dramaten i Stockholm, Don Giovanni for Operan i Stockholm, Merlin på Det Norske Teatret, Das Schlaue Fuchslein og Maskeballet for Deutsche Oper am Rhein, Carmen i København, Livet med en idiot i Malmø og Alice på Grand Theatre i Geneve. På Den Norske Opera & Ballett har hun gjort La Traviata, Macbeth, Othello, Den fjerde nattevakt samt ballettene Isslottet og Salt kys.

LYSMESTER

Tine Schwab har også vært produksjonsdesigner for filmene Telegrafisten og Ballen i øyet.

Tobias Leira er utdannet ved Dramatiska Institutet i Stockholm og jobber i dag som frilans lysdesigner. Ved Riksteatret har han arbeidet med regissør Kjersti Horn på Søstra mi, Jeg var Fritz Moen, og Mitt navn er Rachel Corrie (produsert av Det Norske Teatret). Han hadde også lysdesign på Teddy og Marian i regi av Hilde Brinchmann Børresen. Tobias har hatt lysdesign ved flere ulike teatre som Rogaland Teater, Hålogaland Teater, Trøndelag Teater og Stockholm Stadsteater. Innen samtidsdans har han bl.a. jobbet med koreografer som Ingri Fiksdal, Masja Abrahamsen, Fanclub (København) og Nomodaco (Umeå, Sverige).

LYDMESTER

Erik Hedin er utdannet lyddesigner og komponist fra Dramatiska Institutet i Stockholm. Han har skapt lyddesign og musikk på produksjoner ved flere teatre i Norge og Sverige, som Jeg var Fritz Moen ved Riksteatret og Teater Manu, Onkel Vanja i regi av Liv Ullmann ved Nationaltheatret og Anna Karenina ved Stockholms Stadsteater. Erik arbeider ofte med musikere for å danne et utgangspunkt for sitt lydarbeid. Til forestillingen Alfa og omega - Edvard Munch på Oslo Nye Teater

skrev han musikk for koret Ensemble 96 og til Peer Gynt på Rogaland Teater skrev han musikk for Stavanger Symfoniorkester. Til forestillingen Styrket engel på Nationalteatret har han skrevet musikk for Oslo Domkor Erik mottar arbeidsstipend som lydkunstner fra Kulturrådet år 2013.

Bibbi Moslet har sin utdannelse fra Norge, USA og Sverige innen litteratur, drama og film. Hun har undervist ved universiteter og høyskoler i alle tre land og brukes ofte som foredragsholder i profesjonelle film- og teater-sammenhenger. Hun har frilanset som dramaturg ved diverse teatre i Sverige og Norge, og har vært fast ansatt dramaturg ved Gøteborg Stadsteater i flere år. Hun arbeidet ved Norsk Film som prosjektutvikler i 12 år, og fra 2003 til 2010 har hun vært hovedansvarlig for utviklingen av nye norske operaer ved Den Norske Opera & Ballett. Hun har omskrevet og bearbeidet en rekke dramaer av Ibsen, Shakespeare, Brecht, mfl. og skrevet librettoer i samarbeid med komponisten Cecilie Ore.

Jan Sælid ble ansatt ved Nationalteatret/Torshovteatret (1996–2002) etter utdannelsen ved Statens Teaterhøgskole. Etter dette ble han frilanser, og han har siden vekslet mellom å jobbe med teater, tv og film. Han ble kjent for et bredere publikum som regelrytteren og petimeteret Rikard i NRK-serien Etaten. Rollen gjorde så stor suksess at den også ble inkludert i TV Norges serie NAV. Sælid spilte rollen som den sleipe gangsteren Kula i den norsk-pakistanske filmen Izzat, som han også vant Kanonprisen for i 2006 (beste birolle). Han debuterte i tv-sammenheng som den tilbakestående Raymond i NRK-serien Sejer – se deg ikke tilbake og har siden medvirket i blant annet Svarte penger – hvite løgner og Kodenavn Hunter.

14-036 61 F

★ **Opplev mer**

Skuespillerne fra Vildanden deler sine Ibsenerfaringer med publikum én time før forestillingen starter. Velkommen!

40,-

28/8 **Oslo / Nydalen**
3/9 **Stokmarknes**
4/9 **Svolvær**
6/9 **Narvik**
7/9 **Harstad**
10/9 **Finnsnes**
12/9 **Tromsø**
15/9 **Bodø**
16/9 **Mo i Rana**
17/9 **Mosjøen**
19/9 **Kolvereid**
20/9 **Namsos**
22/9 **Steinkjer**
23/9 **Bjugn**
24/9 **Stjørdal**
25/9 **Orkanger**
26/9 **Melhus**
28/9 **Røros**
2/10 **Fagernes**
3/10 **Ål**
4/10 **Vikersund**
5/10 **Fredrikstad**
6/10 **Askim**
13/10 **Jessheim**
15/10 **Drammen**
16/10 **Horten**

TURNÉPLAN 2013

17/10 **Notodden**
18/10 **Skien**
19/10 **Bø i Telemark**
20/10 **Seljord**
22/10 **Larvik**
24/10 **Grimstad**
25/10 **Lyngdal**
26/10 **Kvinesdal**
27/10 **Egersund**
29/10 **Sandnes**
30/10 **Aksdal**
31/10 **Bømlo**
1/11 **Os**
3/11 **Sogndal**
4/11 **Florø**
5/11 **Nordfjordeid**
7/11 **Ørsta**
8/11 **Åndalsnes**
9/11 **Sunnalsøra**
10/11 **Tynset**
11/11 **Rena**
12/11 **Elverum**
14/11 **Lillehammer**

Vinn en reise til København!

Meld deg på nyhetsbrev og bli med i trekningen av en teatertur for to personer til København. www.riksteatret.no

Hele landets teater